

fældig sag. Det er et vigtigt signal til Taiwan om, hvorvidt man vil give visum, eller man ikke vil give visum.

Så vil jeg også godt gentage det spørgsmål, som jeg stillede før, og som jeg ikke fik svar på: Vil Venstre, hvis Venstre kommer i regering, arbejde i EU-regi for, at reglerne bliver sådan, at der bliver mulighed for, at Danmark fremover kan modtage Taiwans præsident på privat basis, hvis han ønsker det? Vil Venstre arbejde for, at det bliver sådan, hvis Venstre kommer i regering?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så er det hr. Per Stig Møller som ordfører.

Per Stig Møller (KF):

Folketinget behandler i dag en ikkesag. Der er ikke indløbet nogen visumansøgning fra Taiwans præsident, Chen Shui-bian, og det er ikke Folketingets, men regeringens sag at behandle individuelle visumansøgninger. Det følger ganske simpelt af grundlovens skelnen mellem den udøvende og den lovgivende magt.

Men når dette er sagt, er det jo blevet et offentligt tema, om regeringen burde give visum til Taiwans præsident, for at han som privatperson kan modtage en frihedspris i Danmark. At det er blevet et offentligt debateme skyldes jo ikke mindst, at regeringen for længst har meldt ud, at den ikke vil give visum til Taiwans præsident, selv om han måtte ønske at komme her til landet som privatperson.

Denne negative indstilling til prominente ud-lændinge genkender vi jo fra regeringens behandling af Salman Rushdie og Dalai Lama, og denne gang hænger regeringen sin hat på en EU-beslutning fra 1988 om, at EU-landene skal afstå fra at give visum til Taiwans præsident, vicepræsident, premierminister, udenrigsminister og forsvarsminister, ifald disse måtte ønske at møde danske regeringsrepræsentanter. Sådan står der i beslutningen.

Nu forholder det sig imidlertid sådan, at Chen ikke har ytret noget ønske om at møde noget regeringsmedlem, endsiges dronningen, men i givet fald alene kommer for at modtage en vel-fortjent frihedspris – velfortjent, fordi Taiwan har formået et opbygge er regulært demokrati i et fremgangsrigt, markedsøkonomisk land. Derfor ligger der en egen ironi i, at han ikke i det frihedselskende Danmark kan modtage en pris for sin kamp for friheden. Han kan i modsætning til

mange andre lidet frihedselskende personer end ikke få et kortvarigt, tålt ophold her i landet.

Til gengæld har regeringen ifølge mine oplysninger udstedt visum til professor Peng Min-hsin, der er den taiwanesiske præsidents seniorrådgiver, så kan tale i København den 2. november. Her kan man altså høre Chens synspunkter, når man nu ikke kan komme til at høre ham selv på grund af regeringens efter vor opfattelse for restriktive, for begrænsende fortolkning af EU's beslutning.

Når man er så tilbageholdende over for Taiwan, skyldes det for det første vores etkinapolitik, som vi støtter. Både USA og Taiwan, det har ministeren jo ret i, fører etkinapolitikken. Taiwan vil gerne forenes med Fastlandskina, men først når det kan ske på demokratisk basis, og det kan man jo godt forstå.

Dernæst skyldes tilbageholdenheden frygten for at provokere Kina, men det kan jeg til gengæld ikke så godt forstå. Man skal ikke af frygt for andres vrede deponere sin frihed til at modtage, hvem man vil, i sit eget land. I øvrigt har USA, der altså går ind for etkinapolitikken, netop denne sommer lempet den restriktive politik over for Taiwan og ladet Chen besøge både Houston og New York på sin vej til Latinamerika, som altså godt turde modtage ham.

Etkinapolitikken spærrer altså ikke for, at man kan levere et visum på privatbasis. Derfor har vi, straks denne debat rejste sig, sagt, at regeringen overfortolker EU-beslutningen og burde give Chen mulighed for som privatperson at modtage frihedsprisen i København, ifald han måtte ønske at komme hertil for at modtage den. Men se, det ved vi intet om.

Det er også vores opfordring til regeringen i dag, men vi kan ikke andet end opfordre, for ifølge grundloven sidder regeringen som udøvende magt på udstedelsen af konkrete visa. Desuden ønsker vi hverken at gøre Folketinget til stedet, hvor man pålægger regeringen konkrete afgørelser i forbindelse med visumansøgninger, som tilmed i dette tilfælde slet ikke findes, eller at gentage Socialdemokraternes fodnotepolitik fra 1980'erne med det alternative udenrigspolitiske flertal.

Derfor kan vi ikke støtte beslutningsforslaget, men vi ønsker, at regeringen besinder sig og husker den nordiske frihedskærlighed. Og skulle der komme en ansøgning, burde den imødekomes.